

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 107/07
22.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Љиљане Ивковић - Јовановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адв., против тужене РС - Министарство финансија, Београд, коју заступа Републички јавни правобранилац, ради накнаде штете, решавајући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Крагујевцу Гж.2112/06 од 4.10.2006. године, у седници одржаној 22.3.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

УСВАЈА СЕ ревизија тужене и ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Окружног суда у Крагујевцу Гж.2112/06 од 4.10.2006. године и пресуда Општинског суда у Крагујевцу П.385/06 од 8.8.2006. године, тако што се тужбени захтев тужиоца у целисти као неоснован ОДБИЈА.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Крагујевцу Гж.2112/06 од 4.10.2006. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Општинског суда у Крагујевцу П.385/06 од 8.8.2006. године којом је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде штете коју је претрпео због изгубљене добити у периоду од 29.5.2002. године до 22.3.2005. године исплати износ од 10.648.460,00 динара са законском затезном каматом рачунатом од 30.4.2006. године па до исплате, као и да му исплати на име трошкова парничног поступка износ од 336.175,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене правноснажне пресуде Окружног суда у Крагујевцу тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04), Врховн суд је нашао да је ревизија основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл.361. ст.2. тач.9. ЗПП на које ревизијски суд пази по службеној дужности, нити других битних повреда одредаба парничног поступка на које се у ревизији тужене указује.

Предмет спора у овој правној ствари је захтев тужиоца да му тужена накнади штету коју је претрпео на име изгубљене добити због незаконитог одузимања камиона - тегљача марке "___" и некоришћења истог у периоду од 29.5.2002. године па до 22.3.2005. године, када му је исти враћен.

У поступку је утврђено да је предметни камион одузет 29.5.2002. године на царинском прелазу Градина приликом уласка из Бугарске у нашу земљу од возача ББ, кога је тужилац ангажовао за превоз битумена, а због покретања царинског прекршајног поступка и кривичног поступка против њега. Правноснажним решењем Управе царина - Царинарница Димитровград од 7.4.2004. године возач ББ је оглашен одговорним што је наведеном приликом нетачно пријавио робу при преласку царинске линије из наведеног камиона са полуприколицом - цистерном, јер је уместо пријављеног превоза 22.900 килограма битумена превозио 2.544 килограма битумена и 19.356 килограма дизел горива, очито са намером да се царина и друге увозне дажбине за дизел гориво плате у мањем износу јер је стопа царина за ту робу 10% у односу на стопу царине за битумен која износи 5%, те да је тиме учинио прекршај из чл.188. ст.1. тач.1. у вези чл.198. ст.1. Царинског закона. Истим решењем изречена му је новчана казна и заштитна мера одузимања цистерне коју је вукао предметни камион. Против истог возача од стране Општинског суда у Димитровграду вођен је кривични поступак и правноснажном пресудом К.112/04 од 26.11.2004. године оглашен је кривим што је царинским органима презентирао лажну јавну исправу - товарни лист за предметни камион и инофактуру у којим исправама је означено да у цистерни превози 22.900 килограма битумена иако је уствари возио дизел гориво у количини од 20.350 килограма, чиме је учинио кривично дело фалсификовања исправе из чл.233. ст.3. у вези ст.1. КЗ РС, те му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци условно на годину дана. Истом пресудом одбијен је предлог ОЈТ за изрицање мере безбедности одузимања предметног камиона. Према образложењу наведене пресуде нису постојали разлози за изрицање предложене мере с обзиром да се у конкретном случају ради о превозном средству и роби који су својина трећег лица, а не оптуженог, имајући у виду да је одредбом чл.69. ОКЗ предвиђено да предмети који су употребљени или намењени за извршење кривичног дела, или који су настали извршењем кривичног дела, могу се одузети ако су својина учиниоца, а могу се одузети и кад нису својина учиниоца ако то захтевају интереси опште безбедности или разлози морала. Након тога, предметни камион је враћен тужиоцу 22.3.2005. године. У проведеном поступку тужилац није имао доказу

предметни камион је враћен тужиоцу 22.3.2003. године. у наведеном периоду тужилац није имао дозволу за обављање јавног ванлинијског превоза ствари, али је имао привремено решење издато од стране Министарства саобраћаја и телекомуникација Шумадијског округа у Крагујевцу од 25.1.2002. године, којим је утврђено да он испуњава услове за отпочињање и обављање јавног ванлинијског превоза ствари из чл.3., 5., 6., 9. и 40. Закона о превозу у друмском саобраћају до окончања поступка регистрације код надлежног органа. У истом решењу одређено је да превозник који је регистрован код надлежног органа има обавезу да без одлагања поднесе Министарству доказе из поступка регистрације о правно неспорним чињеницама на основу којих ће се утврдити доношење трајаног решења да превозник испуњава услове за отпочињање и обављање јавног ванлинијског превоза ствари, а најкасније у року од 60 дана од дана пријема овог решења. У том решењу посебно је наглашено да превозник може отпочети и обављати јавни ванлинијски превоз ствари, само на основу трајног решења тог Министарства. Није спорно да тужилац није поступио по датом налогу из наведеног привременог решења у року од 60 дана од дана његовог пријема односно да није у међувремену добио трајно решење да може отпочети и обављати јавни ванлинијски превоз ствари.

Даље, утврђено је да је тужилац закључио 10.1.2002. године уговор, а накнадно 1.6.2002. године анекс уговора са "ВВ", на период од 5 година којим се обавезао да својим возилом превози за ово предузеће моторни бензин на релацији Београд - ГГ - Београд и на релацији Београд - ДД - Београд, по цени од 11 односно 8 фенинга по литру, док је анексом уговора утврђено да цена превоза горива на обе релације износи 1 еуро по газном километру. Вештачењем од стране вештака економске струке утврђено је да тужилац због тога што није обављао своју делатност и није испунио наведену уговорну обавезу претрпео штету у износу од 10.648.460,00 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови закључили су да је тужилац претрпео наведену штету због незаконитог одузимања предметног камиона и задржавања истог у наведеном периоду, те како је тужена одговорна за исту с позивом на одредбу чл.172. у вези чл.189. ст.1. ЗОО усвају тужбени захтев у целости.

Овакво становиште нижестепених судова се не може као правилно прихватити, те се основано у ревизији тужене указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, код неспорних чињеница да је предметни камион одузет од возача ББ, кога је ангажовао тужилац ради превоза битумена и који је том приликом учинио наведени царински прекршај и кривично дело фалсификовања исправе, представљајући да врши превоз само битумена иако је истовремено вршио и превоз дизел горива у већој количини избегавајући да плати царинске и друге увозне дажбине за дизел гориво, то не стоји одговорност тужене за евентуалну штету коју би тужилац могао да претрпи одузимањем тог возила ради вођења тих поступака против возача возила. Одговорност возача је утврђена како у царинском прекршајном поступку тако и у кривичном поступку, а у кривичном поступку није изречена мера безбедности одузимања предметног камиона само због чињенице што предметни камион и роба нису били својина возача већ својина трећег лица. Све наведене чињенице и околности указују на то да не постоји незаконитост у раду органа тужене, па самим тим и не постоји одговорност тужене у смислу чл.172. ЗОО.

Поред наведеног, уколико би се и пошло од претпоставке да је било неправилности у раду органа туженог при одузимању предметног возила, тужиоца, његов захтев за накнаду штете у смислу чл.189. ст.1. ЗОО био би основан само ако би он доказао да би по редовном току ствари остварио приходе од обављања превозничке делатности у висини утуженог износа. Међутим, како тужилац није имао дозволу за обављање превозничке делатности у наведеном периоду, то се самим тим и није могло очекивати да би по том основу остварио било какав приход. Привремено решење од 25.1.2002. године је само утврђење да он као превозник испуњава услове за отпочињање и обављање јавног ванлинијског превоза ствари, али је он тај превоз могао отпочети само на основу трајног решења Министарства саобраћаја и телекомуникације, које у међувремену није добио. Код таквог стања ствари, без значаја је чињеница што је тужилац пре тога обављао ту делатност, јер је иста била нелегална, а из нелегалних радњи се не може извлачити корист која би уживала правну, односно судску заштиту.

Неприхватљиви су разлози нижестепених судова да тужилац није могао да прибави трајно решење за обављање превозничке делатности због кривице радника туженог који су му без законског основа одузели возило и спречили га да то возило користи, јер тужилац није приложио никакве доказе да је у одређеном року поступио по налогу из привременог решења и да је његов захтев за добијање трајног решења за обављање ове делатности због тога одбијен.

Са напред изнетих разлога, а на основу чл.407. ст.1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

